

тем като млад агроном, и всички се изказаха благоприятно за направеното предложение. Като влязох при Дяпчев в кабинета му, казва ми накратко:

- Проучих въпроса. Държавата ще откупи чифлика. Какво искат за него?

- Около двадесет и пет милиона лева... Белтови заминават в противен случай да разпределят чифлика на парцели и да го разпродават на повече хора. Може би така ще вземат повече пари. Но това ще трае по-дълго време и те не ще могат да изплатят навреме борchoвете си... Затова казвам: ние трябва в най-скоро време да ликвидираме въпроса. Не можем да чакаме. Предпочитаме да го дадем на държавата...

И отново уверих Дяпчев:

- Вярвай ми, аз нямам лична заинтересованост в тази работа, нито никаква комисионна ще взема. Искан само да им помогна, тъй и държавата не има големи ползи от превръщането на чифлика в свое стопанство, с изключително благородна и плодородна почва...

-

Познавах стария Милчо Белтов. Беше буден и природно интелигентен човек. Ползуваше се с голяма почит и уважение в търговските среди, които го тичаха като един от най-издигнатите пловдивски стопански дейтели.

С чиста съвест може да твърдя, че по това време нямаше друг държавник, който така бързо и със змах да реши този въпрос. Позачето от тях се страхуваха да не ги обвинят в гешефт, в получаване на комисионна и пр. Дяпчев бе твърд и решителен както при купуването на Софийска банка, където и сега се помещава Пощенската спестовна каса, така и при купуването от държавата чифлика на Милчо Белтов.